N:o 2-3 1932
HINTA 3:—

LAPUAN PÄIVÄKÄSKY

SISÄLLYS:

Lapuan Päiväkäskyn
asiamiehille ja ystäville!

Lapuan Päiväkäsky on elänyt ensimäiset kuukautensa. Sen päämäärät ja suuntaviivat tunnetaan jo niissä piireissä, missä pidetään tärkeänä kansamme isänmaallisten ainesten yhteyttäminen ajamaan samoja päämääriä yläpuolella ja ulkopuolella puoluerajojen.

Isänmaallisen kansanliikkeen miesten ja naisten kunniavelvollisuus ja tehtävä nyt uuden vuoden alussa on koota Lapuan Päiväkäskylle joukottain tilauksia. Meidän lehtemme on oltava tilausmäärältään kaikkein ensimäisten joukossa. Sitä vaatii asiamme tärkeys ja isänmaamme yhteinen menestys. Jos meidän äänemme heikkenee tai saadaan vaikenemaan, niin saamme olla varmat, että kansanliikkeen tulokset myös ovat hetken perästä menetetyt

ASIAMIEHEMME JA YSTÄVÄMME! Nyt ei saa olla hidas eikä unelias! Lehtemme on „muilutettava“ jokaiseen kotiin, missä tunnetaan isänmaallisesti ja halutaan kuunnella, mitä sydän sykähtää.

L.L:N PAIKALLISOSASTOT! Teidän on nyt aivan heti hankittava lehdellemme innokkaat, toimelliset ja luotettavat asiamiehet sekä pidettävä huolta siitä, että lehti leviää.

Lapuan liikkeen johto

Lehti ilmestyy kahdesti kuussa ja maksaa koko vuodelta Smk. 40:—, puolelta vuodelta Smk. 25:—, neljännesvuodelta Smk. 14:— ja kuukaudelta Smk. 5:—.

Asiamiehet saavat asiamiespalkkiota 3—10 kappaletta tilattaessa 10 %, 11—25 kappaletta tilattaessa 15 %, 26—100 kappaletta tilattaessa 20 % sekä yli 100 kappaleen tilauksesta 25 %.

Tilaukset on lähetettävä osoitteella: Lapuan Päiväkäskyn toimisto, Lapua, aivan ensi tilassa. Sieltä voi myös pyytää asiamiesohjeita uusille asiamiehille.

Tilausmaksun on asiamiesten tilitettävä edellä mainitulla osoitteella viimeistään maaliskuun loppuun mennessä.

ERIKOISPALKINTOINA ylempänä mainittujen lisäksi jaetaan asiamiehille:

Sarja A tilausluvun mukaan.		Sarja B uusia tilauksia.	
1 palkinto	Smk. 500:—	1 palkinto (vähintäin 50 tilausta) .	Smk. 400:—
2 „	„ 300:—	2 „ „ 40 „ .	„ 300:—
3 „	„ 200:—	2 „ „ 30 „ .	„ 200:—
10 kpl 4:ttä palk. (vähint. 50 tilausta)	„ 100:—	5 kpl 4:ttä palk. (vähint. 20 tilausta)	„ 100:—
5 „ kehoituspalkintoa	„ 75:—	5 „ kehoituspalkintoa	„ 75:—

Sarja C tilausmäärä väkilukuun verrattuna.

1 palkinto	Smk. 400:—
2 „	„ 300:—
3 „	„ 200:—
7 kpl. 4:ttä palkintoa	„ 100:—
5 „ kehoituspalkintoa	„ 75:—

Tilausmaksut ovat tilitettävät maaliskuun loppuun mennessä.

LAPUAN PÄIVÄKÄSKY.

LAPUAN LIIKKEEN ÄÄNENKANNATTAJA.

— PYYKKI ON PANTU JA PYSYY —

N:o 2—3 Helmikuun 3 p:nä 1932

TOIMITTAJAT: I. KOIVISTO (VASTAAVA) K. LATVALA

Itsevaltasesti hallittujen maiden pahimpana kirouksena on aina katsottu olevan sen, että maan yleisten asiain hoidossa ja hallituksen ympärille pääsevät vallitsemaan ja määräämään kaikenlaiset enemmän tai vähemmän rumat juonittelut ja vehkeilyt. Mitä itsevaltaisempi hallitusmuoto on, sitä enemmän tämä juonittelu kukoistaa. Sieltä käsin kai onkin peräisin se miltei uskonkappaleena pidetty ajatus, että poliittiseen elämään osaaottavan on oltava juonien mestari. Hänen on otettava toimintansa yhdeksi tärkeimmistä ohjeista se, ettei hän koskaan puhu asioista suoraan niinkuin ajattelee, vaan että hän osaa peitellä kaikki tarkoituksensa ja aikeensa sellaisten sanojen taakse, jotka puhuvat täsmälleen toista, kuin mitä asianomainen tarkoittaa. Hänen toisena pääominaisuutenaan pidetään sitä, että hän osaa saada selvän siitä, mitä tarkoituksia on toisten politiikan tekijäin sanojen takana. Machiavelliläisyys on aina ollut ja tulee aina olemaan politiikkojen paras ja tärkein ominaisuus. Se merkitsee: sanoa mitä tahansa ja luvata mitä hyvänsä aikomuksettakaan seistä sanojensa takana. Kunhan vain on sanonut ja luvannut niin, että on osannut sanojensa taakse kätkeä jotakin muuta, kuin sen, mitä on sanonut. Ja samalla ajaa omaa ja sen ryhmän etua, joka politiikkoa kannattaa.

Kansanvaltaisesti ja parlamenttaarisesti järjestetyn hallitusmuodon suureksi eduksi mainittiin alkuaan se, että juonittelun salakähmäinen asiain hoitaminen loppuisi, Terveet ja suorat, kansan luottamusta nauttivat miehet pääsisivät järjestämään ja ohjaamaan oloja. Kaiken kiertelevän diplomatian päivät olisivat lopussa. Jo senkin tähden, että kaikki tapahtuisi „kansan“ kontrollin alaisena, ja kaikki saisi tuomionsa muutamien vuosien takaa pidettävissä vaaleissa, ellei jo sitä ennen kansan tahtoa ja parhaita ajatuksia tulkitsevassa eduskunnassa. Kuinka usein onkaan huudettu, että kaiken salaisen diplomatian on loputtava, ja että juonia punovat valtiomiehet on heitettävä yli laidan.

Jos „kansanvalta“ olisikin kyennyt saamaan aikaan edellämainitun puhdistuksen, niin voisi sen kaikkiin suuriin vikoihin suhtautua verrattain suurella antavaisuudella. Sillä salakavala ja peittelevä puhetapa ja juonitteleva asiainhoitaja ovat yleensä inhoittavinta, mitä ihmisominaisuuksissa voi tavata, Ennen asuu kokonaisen vuoden julkiryövärin kanssa kuin yhden yönkään salavarkaan kanssa. Mieluummin on elämänsä julkisesti vihaavan ja parjaavan ihmisen yhteydessä, kuin kuukauttakaan kiemurtelevan salakytän kanssa, jolla on kielellään makeita sanoja jokaiselle, mutta jonka sanoihin ei saa koskaan luottaa, vaan pitää aina kaivella niiden takana jotain kavalaa sivutarkoitusta. Niin että jos yleiselle ja y h t ä l ä i s e l l e äänioikeudelle perustunut hallituskoneisto olisi kyennyt edellämainitun mätäpesäkkeen julkisten asiain hoidossa puhkaisemaan, niin se olisi antanut kansoille ja ihmiskunnalle todellisen lahjan.

Mutta jokapäiväinen kokemus osoittaa, että se ei siihen ensinkään ole kyennyt. Päinvastoin paha on aina vaan kasvanut ja mädätys levinnyt yhä laajemmalle. Nyt on juonittava ja

Miekka kirkkaana!

Mies, miekkasi jos ruostuu
ja jouses katkeaa:
et koskaan kylvämäsi
nää viljan huojuntaa.

Vain jännitetyin jousin
ja miekoin kirkkahin
jos kylvötyöhön käynet
niin tähkin nuokkuvin

sun peltos, suomalainen,
se silloin siunataan.
Käyt kirkkain omintunnoin
— ja miekoin — leikkaamaan.

Vilho Koljonen.

luikerreltava ei vain yhteen suuntaan, vaan moneen. On oltava mielin kielin niiden kanssa joita kansanvaltainen komento on tavalla tai toisella heittänyt aallon harjalle. Puoluejohtajia ei esim. mitenkään saa loukata, eikä heille puhua totuutta, sillä muuten on karrieeri lopussa. Sitten on juonittava ja makeiltava „kansan" edessä. Sille ei saa koskaan puhua totuutta. Sitä on kumarreltava, sen huonoimpia vaistoja kutkuteltava. Yleensä on kaikkia pidettävä hyvällä tuulella ja luottavina runsailla ja kauniilla lupauksilla. Puolueet — kaikki puolueet — ovat tämän poliittisen kaksimielisyyden tartuttamia. Tänään saatetaan olla muka kauhistuneita esim. julkisesta itse hallitusmiesten taholla harjoitetusta juonittelusta ja epätotuuden esittämisestä. Mutta huomenna on kaikki peitettävä villaisella, koska juonitteleva johto on katsonut sen puolueelle edullisemmaksi „nykyisessä tilanteessa", niinkuin mikään tilanne olisi sellainen, että juonittelua ja epätotuutta saisi suvaita julkisessa elämässä.

Parlamenttarismi merkitsee juonittelevan politikoimisen moninkertaista kasvamista. Se turmelee vähin jokaisen tekijänsä. Puolue-elämässä jonkunkaan aikaa mukana ollut ei yleensä ole voinut välttää tartuntaa. Ja puolueiden ja politiikan johtajiin voi miltei poikkeuksetta sovittaa joskus kuulemamme sanan: „tartu ankeriasta hännästä ja N.N:ää sanasta, niin on kädessäsi maailman liukkain lukonripa."

Kansanliikkeen, Lapuan Liikkeen, suurin erehdys on ollut se, että se joskus ei ole ylempänä esitettyä ymmärtänyt, vaan on luottanut politiikkojen sanoihin ja lupauksiin, joita ei ole koskaan ajateltukaan täyttää. Sitä on petetty aina kun se on tätä luottamusta osoittanut. Politiikkojen tie on kiemurteleva polku, jolle ei rehellisten ihmisten koskaan pitäisi seurata mukana.

Laaja kansanvalta ei ole kyennyt poistamaan edes itsevaltaisien hallitusmuotojen peruspahaa ja tappavinta syöpää: totuutta peittelevää ja juonittelevaa politikoimista. Viime kerralla esitimme, ettei se ole kyennyt tuomaan hallituksen menoon oikeita tietoja kansan mielialoista eikä hävittämään vähemmistödiktatuuria.

Mikä siis onkaan nykyisen järjestelmän kehuttu etu? Se on suoraan sanoen + — 0.

Puoluekiroja.

Puolue-elämä on käytännössä vienyt siihen, että määrättyyn puolueeseen lukeutuvalla täytyy ehdottomasti olla puolueensa kanta. Hän saattaa sanoa jossakin tai monessakin kysymyksessä olevansa eri kannalla kuin puolueensa ohjelma, mutta tämä hänen eriävä mielipiteensä ei pääse millään tavalla vaikuttamaan itse puolueensa yleiseen toimintatapaan ja päämäärään. Niinpä meillä samassa määrin kuin puolueitten valta on kasvanut, on myöskin itsenäinen valtiollinen ajattelutapa hävinnyt. Tähän puolueitten johto määrätietoisesti pyrkiikin siihen tehokkaana välikappaleena käyttäen puoluekuria. Ihaanteellisena saavutuksena pitävät puoluemiehet varmaan seuraavaa: Eräs politiikko sanoi kerran valitsijalle, ettei hän aivan sokeasti pudottaisi vaalilippuaan uurnaan, koska siinä voisi olla painettuna vaikka piru. Mies vastasi: „Silloinkin minä sen pudotan.“ Yhtä sokeita puoluemiehiä meillä on vaikka kuinka paljon. Kiitos kaikkea itsenäisyyttä hävittävän puolue-elämän.

Meilläkin on paljon niitä, jotka puolueitten moninaisuudessa näkevät jotain hyvää. Täten muka yksilöllisyys tulee suurempaan arvoonsa ja oikeuteensa. Todellisesti puolueitten moninaisuus on vain turmiota. Ensinnäkin puoluerajat tulevat itse asiassa keinotekoisiksi ja tehdyiksi. Monissa suurissa kysymyksissä ei ole asiallisesti mitään periaatteellista eroa, vaikka niitten toteuttamistavassa täytyy puolueen tähden keksiä eroavaisuuksia, millä joukkoja pidetään puolueessa ja niitten mieliä vireillä. Toiseksi, kun kunkin puolueen täytyy yrittää pyrkiä hallitukseen, aiheuttaa vähäisinkin heilahdus, jonkin ryhmän johtajan jokainenkin juonittelu maalle hallitusvaihdoksen, josta meidänkin maamme on ylen kuulu. Puolueet ylläpitävät maassa ainaista hallitusepävarmuutta, mistä johtuvat monet varsin valitettavat siveelliset seuraukset.

Uskotellaan, että puolueet kaikki yhteensä yksinsertaisesti muodostavat kansan sekä esiintuovat kansan ajatuksen. Mitä erikoisesti kansan ajatuksen ilmenemiseen puolueitten kautta tulee, siitä antaa meille aivan kieltävän vastauksen kieltolakiäänestyksen tulos. Puolueet eivät edusta kansan ajatusta, vaan puoluejohtajien tahtoa. Ja tämä voi olla aivan toinen kuin kansan. Ja yhteensäkään eivät puolueet edusta kansaa. Jokainen puolue edustaa erikoista maailmankatsomusta, on erityisen hengen täyttämä järjestö. Tämä henki on sama kuin puolueen perustajilla, jotka puolue-etujen nimessä ovat saaneet henkensä vaikuttamaan kansalaisten piirissä. Täten puolueitten ajatustapa on vain muutamien henkilöitten ajatuksen ylistys. Ulkopuolella puolue-elämän kansalaiset ajattelevat, toimivat ja tuntevat aivan toisin kuin milloin he esiintyvät selvinä puolueihmisinä. „Yksilöinä he ovat varsin viisaita ja ymmärtäväisiä, mutta puolueihmisinä tyhmiä aaseja.“

Asia ei muutu paremmaksi, jos muodostetaan n.s. kansallisia puolueita. Yksityinen puoluemies saattaa olla varsin kansallinen ja isänmaallinenkin, mutta puoluemiehinä he joutuvat ajamaan puolueensa erikoispyrkimyksiä, jotka eivät läheskään aina ole samat kuin kansallinen etu. Onhan tässä suhteessa meillä porvaripuolueista vaikka kuinka paljon esimerkkejä. Voidaanpa sanoa monesta sosialidemokraatistakin, että hän sydämeltään on varsin hyvä isänmaallinen suomalainen, vaikka puolueihmisenä joutuu ajamaan kansainvälisen marksilaisuuden asiaa.

Ei voida tulla muuhun kuin, että jokainen puoluehallitus aina sisältää isänmaallisen ja kansallisen vaaran, jo siten, ettei valtiota milloinkaan hallita sen omien sisäisten tarpeitten mukaan, vaan tehtyjen ja teennäisten puolueparollien mukaisesti. Jos luullaan hallituksen muutoksen korjaavan tämän virheen, niin erehdytään, koska kukin uusi hallitus tuo esille mukanaan jonkun toisen vian mitä ei edellisessä hallituksessa ollut.

Tilanne ei muutu asiallisesti paremmaksi n.s. kokoomushallitustenkaan kautta, vaikka niillä on kyllä suuremmat edut puolellansa kuin joko yksinäisillä tai muutamien puolueitten puoluehallituksilla. Puolueet ovat aina aikansa ja kansansa erikoistuote. Mutta jokaiseen niistä tarttuu aina hyvä annos yksipuolisuutta valtion tehtävän käsittämisestä. Muu-

Valkoiset vallat voittohon!

Lapuan tie
ainoa lie,
mi perille vie,
onnehen syntymämaamme,
siis sitä nyt astukaamme!

Pimeyden eljet,
pimeyden veljet,
pois sinä teljet
kansaamme halventamasta,
siinä on maalisi vasta.

Valkoiset vallat voittohon!
Kuule verenpunaisuus:
Abi male spiritus!
Poistu rietas henki!
Sinä kansan onnettuus!

Siinä maalimme pyhä
olkohon yhä!
Kunnes kaikki on täyttynyt,
viimeistä piirtoa myöten!

U. V.

toinhan ei puolueita olisikaan. N.s. kokoomushallitukset ovatkin oikeastaan, ei lähinnä isänmaan ja kansan tahdon tulkkeja, vaan yhteys siitä, miten puolueet yksipuolisesti asioita ajattelevat ja kompromisseja puolueitten tahdon eikä kansan tahdon perustuksella. Siksi kokoomushallituksiin on saatavakin mahdollisimman notkeita ja lutviutuvia puoluemiehiä. Kokoomushallitukset puolueitten nojalla sisältävät kaikki samat heikkoudet kuin puhtaat puoluehallitukset, vaikkakin nämät heikkoudet ovat vaikeammin havaittavissa. Kokoomushallitukset ovat turmiollisen kompromissin mestarinäytteitä.

Ainoa todellinen etu puoluekomennosta on se, että lahjakkaat ja valtion johtoon tarvittavat miehet jo nuorina voivat saavuttaa johtaja-aseman. Meidän kansamme keskuudessa ei puolue-elämä ole kuitenkaan synnyttänyt ainoatakaan suurta johtajaa, jota ilman ei olisi voitu tulla toimeen. Sensijaan meillä on suuri lauma „tavallisia suomalaisia miehiä.“ Ehkäpä vain juuri niitä. Englanti voitti taistelunsa ylimysvaltaisen parlamentin avulla Ranskaa vastaan. Eikä puolue-elämä ole Ranskassa synnyttänyt ainoataan suurta valtiomiestä. Maa on kuitenkin kansanvaltainen.

Vanhalla ajalla oli Rooma kaikkia muita aikakautensa valtakuntia etevämpi. Valtioelämän johto olikin siellä järjestetty siten, että se täytettiin politiikan arvovallalla ja erikoisilla perinnäisominaisuuksilla huomatuilla miehillä. Heidän rinnallaan vaikutti varsin kansanvaltainen kansanomainen aines, joka kaikessa tuki näitten suurten valittujen toimintaa. Tätä ei voida saavuttaa missään sellaisessa valtiossa, mikä on joko suuressa määrässä tai kokonaan riippuvainen suurien joukkojen suostumuksesta. Ei siis meilläkään ennenkuin puolueitten asema ja valta on kukistettu. Ja ne on kukistettava, maksoi mitä maksoi.

Ovatko kaikki lain edessä samassa asemassa?

Sosialidemokraattien lähetystö on työväentalojen sulkemisen takia käynyt hallituksen puheilla ja saanut oikein juhlallisen vastaanoton. Pää-, sisä- ja oikeusministerit ovat kilvan todistaneet vilpitöntä haluaan syyllisten edesvastuuseen saattamiseksi. Ja siinähän ei olekaan mitään ihmeellistä. Se on niin kuin olla pitääkin — meillä Suomessa.

Ainoa, mikä herättää ihmettelyä, on oikeusministerin vastaus. Hän sanoi, että meillä ovat kaikki lain edessä samassa asemassa. Tämä kuulostaa todellakin oudolta, sillä kyllä meihin kansanliikkeen miehiin on juurtunut se käsitys, ettei näin ole. Kokemus on sen meille osoittanut. Laki määrää, että jos joku pidätetään epäiltynä johonkin rikokseen, eikä häntä vastaan ilmene mitään todistuksia, on hänet heti laskettava vapaaksi. Muihin nähden tätä lakia noudatetaankin, mutta meikäläisiin nähden on asianlaita toisin. Kun ylioppilas Häggström pidätettiin Työn Äänen jutun takia ja kuljetettiin Hämeenlinnasta Vaasaan, ei hän millään pyytämällä saanut ottaa saattajaa mukaansa ja matkustaa matkustajavaunussa, mutta kun samalta asemalta lähdettiin kuljettamaan valtiopetosyrityksestä vangitttua kommunistia, sai hän matkustaa matkustajavaunussa saattaja mukanaan. Kun pankinjohtaja Koivisto sanoi kerran sisäministeristä jonkun suolaisen sanan, asetetaan hänet siitä syytteeseen, mutta kun yliopiston professori Voionmaa häväisee hyvin karkealla tavalla koko hallitusta, ei häntä syytetä siitä. Kun vangitaan sellainen kommunisti, joka on osaallistunut maanpetokseen ja jolle sen takia pitäisi langettaa kuolemantuomio, annetaan hänelle suorastaan ruhtinaalliset poliittisten vankien erikoisoikeudet, mutta kun vangitaan kansanliikkeen mies, joka taistellessaan tämän yhteiskuntajärjestyksen puolesta on tullut ylittäneeksi lain kirjaimen, ei hän saa näitä oikeuksia. Kun meikäläiset lehdet arvostelevat olevia oloja vähänkään kirpeästi, on painokanne heti tiedossa, ellei kohta takavarikkoa panna toimeen, mutta vaikka vasemmistolehdet käyttäisivät kuinka rivoa kieltä, tarvitaan siinä vähintäin koko kansanliikkeen voima, ennenkuin viranomaiset kajoavat asiaan.

Luetteloa voisi jatkaa miten pitkälle tahansa. Ylläolevatkin kai jo riittävät todistamaan, ettei laki ole kaikkiin nähden sama. — Mutta sakat pohjalla! Koko syksyn on suurin osa maan sanomalehdistöstä aivan mielettömästi ulvonut vallankaappauksesta, jota muka kansanliike valmistelee. Vallan pääministerin toimeksiannosta on joitain kansalaisia kehoitettu santarmien tavoin urkkimaan ja vakoilemaan ei ainoastaan kansanliikkeen miehiä, vaan vielä puolueettoman maanpuolustusjärjestön toimihenkilöitäkin. Ja vaikka ainoatakaan todistusta ei ole voitu esittää, väitetään edelleenkin „virallisesti", että jotain olisi muka ollut tekeillä.

Samaan aikaan, kun tällä tavalla tapellaan tuulimyllyjä vastaan, kun nähdään „pöpöjä" keskellä kirkasta päivää, samaan aikaan saa maan suurin puolue rauhassa valmistella uutta kapinaa, ja näille kapinan valmistajille herra oikeusministeri julistaa, että laki on kaikkiin nähden sama. Vai eikö herra oikeusministeri tiedäkkään, että Suomen sosialidemokraattinen puolue valmistelee vallankumousta? Ellette sitä tiedä, niin tutustukaa herrojen Helon, Puittisen, Sventorzetskin, Wiikin ja Voionmaan suunnittelemaan ja mainitun puolueen puoluekokouksen 1930 hyväksymään sotilasohjelmaan. Jo pintapuolisellakin silmäyksellä huomaatte, että se ohjelma on rikollinen. Se on suunnitelma, jonka avulla tahdotaan kumota nykyinen yhteiskuntajärjestyksemme ja saattaa köyhälistön diktatuuri voimaan. Ellette lukemallla sen ohjelman tule asiasta täysin vakuutetuksi, niin ottakaa mainitun kokouksen pöytäkirja ja lukekaa sieltä tohtori Helon alustus sosialisoimisesta. Siitä löydätte (mainitun pöytäkirjan 160 sivulta) m.m. seuraavan paljon puhuvan kohdan: „Kun sosialisoimiseen ryhdytään, niin on luonnollisesti tärkeätä kiinnittää huomiota niihin edellytyksiin, joita sosialisoimisen onnistuminen vaatii. Jos siihen väärillä edellytyksillä ryhdytään, luodaan sosialisoimisen tielle vaikeuksia. Ohjelmassa on kosketeltu näitä edellytyksiä. Ensimmäinen on luonnollisesti se, että valtiollinen valta on joutunut työväenlaokan käsiin. Sosialisoiminen tarkoittaa kapitalistiluokan poistamista. On senvuoksi luonnollista, että tällaiseen perinpohjaiseen, yhteiskunnalliseen vallankumoukseen kapitalistiluokka ei tule suostumaan, vaan täytyy valtiollisen vallan olla kokonaan työväenluokalla. Ei riitä, että on enemmistö eduskunnassa, se ei ole vielä ratkaiseva voimatekijä. Valtiollista valtaa on eduskunnan ulkopuolella. Se nähtiin viimeksi yhdistyslain käsittelyssä. On saatava valtiollinen valta kokonaisuudessaan työväenluokan käsiin, ennenkuin sosialisoimiseen voidaan ryhtyä menestyksellä."

Voidaanko vielä selvemmin sanoa, mistä on kysymys? Eikä kai oikeusministerikään lie unohtanut kevättä 1918, joka on koettu to-

Kuolemanrangaistus.

Viime vuosina on esitetty yhä jyrkempiä vaatimuksia kuolemanrangaistuksen käytäntöön ottamisesta. Yltyvä villiytyminen ja raakuus sekä maassamme yhä lukuisimmiksi käyvät verityöt osoittavat, että tähän mennessä noudatetut, rangaistuksen täytäntöönpanoa koskevat periaatteet ovat tehottomat ja tarkoitustaan vastaamattomat valtiovallan arvovallan säilyttämiseksi. Häikäilemätöntä maanpetoksellista toimintaa ei ole voitu ehkäistä erisuuruisilla vapausrangaistuksilla. Bolshevistisessa vallankumouksellisessa kiihoitustyössä käytetään tehokkaasti iskusanaa: Vankila on ensimmäinen ja tärkein etappitie päämäärään, — köyhälistön diktatuurin. Vasta vankilassa kehittyy todellinen, sataprosenttinen luokkataistelija — maanpetturi. Tähän asti noudetattu n.k. parannusperiaate rangaistuksen täytäntöönpanemisessa on ampunut yli maalin, ainakin mitä maanpetoksesta tuomittuihin tulee. Se aikansaa aivan vastakkaisen vaikutuksen kuin mitä se on tarkoittanut ja edistää näin ollen yhteiskunnanvastaisia ilmiöitä. Niin hullunkuriselta kuin se kuuluukin ovat poliittisten vankien pakkotyölaitokset muodostuneet „vallankumouksellisiksi kouluutuslaitoksiksi". Kylmä todellisuus ei jäävää tätä väitettä. Kiireellisiä ja päättäviä toimenpiteitä rangaistuksen täytäntöönpanon muuttamiseksi kaivataan mitä kipeimmin.

Kuolemanrangaistus pantiin meillä käytäntöön viimeisen kerran vuonna 1826. Samana vuonna annettiin kuitenkin keisarillinen asetus, joka määräsi että langetettu kuolemantuomio on muutettava elinkautiseksi vapausrangaistukseksi ja tuomitut vaikeammissa tapauksissa karkoitettava Siperiaan.

Voimassa oleva rikoslakimme määrää kuolemanrangaistuksen vaihtoehtoisesti vapausrangaistuksen kanssa murhasta ja maanpetoksesta sota-aikana. Ehdoton kuolemanrangaistus seuraa oman maamme tai ystävyydessä olevan valtion päämiehen murhasta. Suomen ollessa Venäjän vallan alla seurasi vielä ehdoton kuolemanrangaistus valtiopetoksesta ja keisarilliseen perhekuntaan kuuluvan jäsenen murhasta sekä vaihtoehtoisesti vapausrangaistuksen kanssa majesteettirikoksesta.

Kysymys kuolemanrangaistuksen oikeutuksesta on pitkiä aikoja ollut oikeusfilosoofien pohdinnan esineenä. Periaatteellisesti kysymystä ei ole saatu ratkaistuksi. Kuolemanrangaistus on poistettu muutamissa maissa, kuten Norjassa, Hollannissa, Portugalissa, Rumaniassa, muutamissa osissa Pohjois—Amerikan Yhdysvaltoja ja joissakin Keski- ja Eteläamerikan tasavalloissa. Monissa valtioissa se on jonkun aikaa ollut käytännöstä poistettuna mutta sittemmin taasen otettu käytäntöön.

Ennen muinoin oli kuolemanrangaistus jokapäiväinen ilmiö. M.m. 1734 vuoden rankaisukaari säätää kuolemanrangaistuksen noin 60 eri rikoksesta.

Nykyään vallitsevat olot maassamme ovat tehneet kysymyksen kuolemanrangaistuksen käytäntöönottamisesta erikoisen aktuelliksi. Tuomioistuimet ovat näihin asti epäröineet käyttää rangaistusta, jonka moraalinen oikeutus laajoissa piireissä on asetettu kysymyksenalaiseksi ja jonka sovelluttaminen ehkä heittäisi varjon sivistyskansoihin lukeutuvan kansan päälle.

Sitäpaitsi on otettava huomioon, että tavallisimmat veriteot maassamme ovat tappo ja kuolemantuottanut pahoinpitely, joista laki ei säädä kuolemanrangaistusta. Puhtaat suunnitellut murhat ovat verrattain harvinaisia mutta myöskin selvissä sellaisissa tapauksissa ovat tuomioistuimet epäröineet langettaa kuole-

---

distus siitä, että aina tilaisuuden sattuessa ollaan valmiit siirtymään sanoista tekoihin.

Kun maan hallitus koko arvovallallaan tukee tällaisten vallankumousjärjestöjen toimintaa ja kaikin käytettävissä olevin keinoin kurittaa niitä, jotka taistelevat voimassaolevan yhteiskuntajärjestyksen säilyttämisen puolesta, niin ei ole ihme, jos huolestuneet mielet käyvät rauhattomiksi ja jotkut ryhtyvät sellaisiin, tosin valitettaviin, valtiovallan arvovaltaa järkyttäviin tekoihin, jotka ovat omaansa lisäämään yleistä levottomuutta.

Tuntuu oudolta, että oikeusministeri väittää lain kaikille olevan saman. — Näyttäkää se teossa! Vangitkaa tuollaisen vallankumouksen valmistelijat ja saattakaa heidät rangaistukseen! Silloin Suomen kansa uskoo sanojanne. Muuten ei. Silloin uskoo kansa valtiovallan hyvään tahtoon tehdä kaikkensa saavutetun itsenäisyyden ja kansanvaltaisen yhteiskuntajärjestyksen turvaamiseksi, ja silloin se pysyy rauhallisena ilman mitään poliisitoimenpiteitä. Muuten sitä on turha toivoa. Vuosi 1918 on liian lähellä, marksilaisen pedon raatelun jäljet tuntuvat vielä niin kipeiltä, ettei kansaa voida vapaaehtoisesti asettaa samalle vaaralle alttiiksi.

Suomalaiset!

Käytännölliseen, tuottavaan heimotyöhön!

Heimotyö on viime vuosien kansallismielisen ylioppilasnuorison tunnus. Se ei ole mikään uusi asia, se on jo kauan elänyt niinkuin veriveljeys aina elää, tunnetaanpa se tai ei. Mutta vasta viime aikoina se on saavuttanut sellaisen laajuuden kuin on tarpeellista, jotta siitä voisi tulla koko kansan asia. Se raivaa tiensä suomalaisten sydämiin niinkuin sisäinen pakko, jolla on juurensa sydänveressä.

Sukulaisuus ja yhteinen alkujuuri suomalais-ugrilaisten kansojen kanssa on tosiasia, jolle ei kukaan mitään voi. Joka kieltää Suomen heimon, kieltää itsensä. Heimötyö tahtookin vain herättää meidät elävästi tuntemaan veriveljeytemme ja täyttämään ne velvollisuudet, joita se Suomen heimojen kantaheimolle asettaa. Me olemme se kansa, johon etäämmälle joutuneet, samasta alkujuuresta lähteneet kansat katsovat. Niitten olemassaolo, onni ja tulevaisuus on sittenkin loppujenlopuksi meidän käsissämme.

Heimoaatteen lujittaminen kulkee käsikädessä itsenäisyyden kanssa. On paljon puhtaasti käytännöllistä, suoranaisesti Suomen heimon vapautumiseen tähtäävää työtä, jota

Suomen vartio Inkerissä ennen Tartoa.

---

mantuomiota. Joissakin hyvin harvoissa tapauksissa ovat alioikeudet langettaneet kuolemantuomion, mutta hovioikeudet ja korkein oikeus ovat aina muuttaneet sen vapausrangaistukseksi.

Ei ole epäilystäkään siitä, että sellaisissa oloissa kuin maassa nyt vallitsee, ei ole muuta keinoa kuin äärimmäisyystapauksissa turvautua kuolemanrangaistukseen. Rikollisuus on peloittavassa määrässä lisääntynyt ja lukuisat veriteot ovat lähtemättöminä häpeäpilkkuina maallemme. Sivistysvaltioista on Suomi tässä suhteessa alimmalla asteella. Parannus on saatava aikaan, maksoi mitä maksoi. Rikostilaston mukaan ovat erikoisesti ryöstömurhat arveluttavasti lisääntyneet. Sellaisissa tapauksissa ei saa olla epäilystäkään keinosta ja kuolemanrangaistusta on armotta käytettävä. Samoin ovat täysin hulikaanimaisen mielivaltaiset, petomaiset verityöt rangaistava kuolemalla. Tällaisissa tapauksissa eivät teoreettiset jaarittelut ja aatteelliset lörpettelyt saa syrjäyttää kovaa välttämättömyyttä.

Sama on asianlaita törkeitten maanpetosrikoksien suhteen. Ei saa enää tapahtua, että maanpetturille, kehnoimmalle kaikista rikollisista, joka ennen muinoin ehdottomasti tuomittiin „menettämään henkensä, kunniansa ja omaisuutensa“ ja jonka ruumis pantiin „teilille ja pyörille,“ pitää meidän „valistuneella“ aikakaudellamme valmistaa valtion kustannuksella huoleton oleskelu jossakin „täysihoitolassa.“ Nykyaikana, jolloin maanpetoksellista toimintaa harjoitetaan ennen tuntemattomassa laajuudessa, jolloin kokonaiset kansakerrokset ovat siihen antautuneet ja tehneet siitä uskonkappaleen, tepsivät ainoastaan vanhat, koetetut keinot. Valtion täytyy tällaisissa tapauksissa turvautua hätävarjeluoikeuteensa. Maanpetoksellisen toiminnan johtajat ja organisaattorit pitää armotta tehdä kaikiksi ajoiksi vaarattomiksi. Meidän raudankovana aikakautenamme ei ole mitään hyötyä puolinaisista toimenpiteistä, jotka jo etukäteen ovat tuomitut epäonnistumaan.

voidaan tehdä ja jota on tehtävä, ellei tahdota itsenäisyystyöstämme saada puolikuntaista ja vailla todellisinta pohjaansa olevaa. Ei ole olemassa Suomen itsenäisyyttä ilman Suomen heimojen vapautta. Jokaisen tekomme, joka pyrkii saavutetun itsenäisyyden turvaamiseen, täytyy siis myös pyrkiä Suomen heimon niin henkiseen kuin käytännölliseenkin vapautumiseen ja yhdistymiseen.

Se on päämäärä, niin, mutta mitä voidaan tehdä nyt? Mitä sellaista näkyvää ja kouraantuntuvaa, joka veisi perille?

Ensiksikin on tutustuttava Suomen heimon nykyiseen tilaan ja tehtävä muutkin siitä tietoiseksi. On saatava koko kansalle reaalinen, minkäänlaisten silmälasien värjäämätön kuva niistä heimoista, jotka kipeimmin tuntevat orjuuden, karjalaisista ja inkeriläisistä. Ja on saatava kansalaiset ymmärtämään, ettei siinä ole kysymys suomensukuisten kansojen sortamisesta, vaan Suomen kansan tietoisesta ja julkeasta tuhoamisesta. Kun suomalaiset on saatu ymmärtämään, että tuhotulva nielee meitä, meitä suomalaisia ja että tämä järjestelmällinen tuhoaminen tapahtuu todellisuudessa eikä vain lehtien palstoilla, on käytännöllinen heimotyö tehnyt pitkän edistysaskeleen. Seuraukset näkyvät kyllä silloin aikanaan.

On väärin luulla, että heimotyö olisi sodan yllyttämistä ja ettei sitä voida tehdä ilman, että se johtaisi naapurisovun rikkomiseen. Eihän voida rikkoa sitä, mitä ei todellisuudessa ole olemassa. Heimotyö ei ole sodanyllytystä, vaan se on itsepuolustusta. Jos naapurisopu aiotaan ylläpitää tinkimällä siitä, mikä on oikeus ja velvollisuuskin, lähdetään varmasti sille tielle, joka varmimmin tuhoaa naapurisovun. Sillä silloin joudutaan varsin pian tilaisuuteen, josta ei ole muuta ulospääsyä kuin väkivaltaisen oikeuden hakeminen.

Suomen rajantakaista heimoa vapauttamassa.

Siis pelotta käytäköön, rehellisesti ja avoimesti, kaiken näennäisesti välttämättömän pakon estämättä käsiksi käytännölliseen heimotyöhön. Isänmaallisesti ajattelevan opettajan on tehtävä lapsille tietoiseksi, ettei Suomen kansan asuma-alue noudata maan maantieteellistä rajaa. Jokaiseen lapseen on juurrutettava se käsitys, että osalla Suomen kansaa on itsenäisyys, mutta osalta, ja suurelta osalta, se puuttuu.

O. U.

Suomalaisia vapaaehtoisia Inkerissä.

Lakeuksien maa.

(Lapuan Päiväkäskylle.)

Meillä laajat ja viljavat lakeudet on,
tuhat latojen siintävät meret.
Ne tuntevat paistehen auringon,
ne kestävät myrskyjen irnungon,
ja tulvien tuhoisat vedet,
ne suistavat syvihin uomiinsa,
kun kevät on saavuttanut voittonsa.

Vapauteen on kansamme kasvanut
näitä aukeita viljellessään.
Se on isien Jumalaan uskonut
ja oikeuden puolesta taistellut
syvä hartaus sydämessään.
Se on ankaran luonnon hyvittänyt
ja taistojen turmiot kestänyt.

Viiru siintävä rannalla taivahan,
rajaviiva on lakeutemme.
Yli sen jos asehen uhkaavan
joku nostaa ja väärän valtikan,
sitä koskaan me salli emme.
Tämä kansa ei suvaitse sortajaa
eikä öykkärin valtaa uhmaavaa!

Täältä aina on salamat leimahtaneet,
koska vaara on uhannut maata.
Tulet niiden on sortajat tunteneet,
koska sähköisen rajamme katkaisseet
ovat raiskaten isien maata.
Vuossadat on tappara salamainen
täällä säilynyt suojana lakeuden.

Suuri Jumala, Etelä-Pohjanmaan
yli aina suo armosi loistaa,
niin ettei heimomme milloinkaan
näitä aukeita orjana matelemaan
joudu vapaista asunnoistaan!
Isänmaatamme suojele siunaten!
Sun on kunnia, valtikka voimallinen.

Yrjö Pohjansola.

Lapuan Lii

Oikealta vasemmalle: Insinööri Martti Tulenheimo, pankinjoh
kenraalimajuri K. M. Wallenius, maanvilj

keen johto

oh Iivari Koivisto, maanviljelijä Vihtori Kosola, L. L:n pääsihteeri,
ilj Matti Malkamäki ja konsuli Valde Sario.

OMATUNTO.

Nykyään näyttää tulleen muotiin puolueitten piirissä puhua omastatunnosta. Ja kieltämättä se ainakin yksinkertaisesti puolueitten ohjelmiin uskoviin vaikuttaa varsin juhlallisesti sekä luottamusta herättävästi. Vain harvemmat jäävät ajattelemaan ja jaksavat huomata, että juuri silloin kuin puolueelämässä vedotaan omaantuntoon, juuri silloin se merkitsee mitä ankarinta omantunnon sortoa sekä, että kunkin puolueen täytyy omata erilainen omatunto, joten omantunnon tottelemisesta puolue-elämän piirissä ei juuri voi tulla kysymykseenkään pitemmälti kuin siten, miten kukin puolue tahtoo jäsenensä omantunnon sitoa. Kommunistitkin vetoavat varsin kirkkaasti omaantuntoon, puhumattakaan heidän vanhemmista veljistään sosialidemokraateista sekä porvareista.

Onkin olemassa erikoinen puolueomatunto, kullakin puolueella omansa. Käytännöllisessä elämässä se merkitsee sitä, että puolue päättää ja määrää, mikä milloinkin on oikeana pidettävä. Tässä suhteessa ei puolueisiin lukeutuvilla, lukuunottamatta johtajia ole mitään sanan valtaa. Ei ole epäilystäkään, etteivätkö tulipunaisimmat kaiken sen törkeän toimintansa, millä he ovat itsensä kaunistaneet, yhdistää omantunnon oikeaan velvoitukseen, vaikka tavallisen isänmaallisen omantunnon perustuksella he toimivat aivan tuomittavin periaattein. Sama pitää paikkansa kaikkiin puolueisiin nähden. Itse asiassa on vain asteessa ei asiassa eroa. Jos jokin puolue tai sen johtomiehet tekevät siveellisesti tuomittavan teon, niin puolueitten omalta kannalta katsoen sitä ei ole tuomittava, jos teko palvelee puolueen etua tai aiheuttaa vastustajille tappiota. Jos mikään niin ainakin puolue-elämä on kansamme vahvistanut mitä jäytävimmän kaksinaissiveellisyyden, jonka nojalla melkein mikä tahansa saa hyväksymisen, jos se vain on itsekkään puolue-edun mukaista.

Me olemmekin tulleet siihen, ettei puolue-elämän aikana kansalaisilla enään ole tilaisuutta valtioelämässä harjoittaa omintakeista omantunnon viljelemistä. Kansalaisilla ei ole edes etukäteen varmaa tietoa, millaisen kulloinkin omantunnon on oltava: Heidän omatuntonsa on puoluekanslioissa, joista heidän äänenkannattajiensa kautta on kunakin päivänä otettava selville, mikä omatunto kulloinkin on. Mikä se tänään on, sen he tietävät, mutta mikä se huomenna on, siitä heillä ei ole mitään tietoa. Erinomaisen kouluesimerkin tästä antaa kieltolakiäänestys. Kieltolakipuolueet ovat vuosia määränneet, että ehdottomasta väkijuomakiellosta on pidettävä kiinni. Se oli ainoa oikea ratkaisu. Nyt kansanäänestyksen tuloksen tultua selville kieltolakipuolueet tulevat väkijuomakysymyksessä muuttamaan ohjelmiaan. Silloin on näihin puolueisiin lukeutuvien taas muutettava omatuntonsakin. Se mikä ennen oli oikein, on nyt väärin.

Puolueitten harjoittama omantunnon sorto on yhä enemmän vienyt kansalaisilta itsenäisen ajattelu- ja arvostelukyvyn sekä persoonallisen vastuuntunnon. Rehellisyydestä puhumattakaan. Kansanliikkeen lähdettyä liikkeelle, aiheutti se varsin suurta hämminkiä puoluepamppujen taholta, koska kävi ilmeiseksi kansan keskuudessa olevan puolue-elämässä vähemmin tarpeellisia hyveitä enemmän kuin puoluepaavit olisivat suoneet. Tästä johtuu syvimmältä katsoen se vastustus, jonka alaisuuteen kansanliike puolueitten taholta on joutunut. Kansanliike on samalla liikettä omantunnon sortoa vastaan, yksilöitten vapauttamista itsenäiseen persoonalliseen ja valtiolliseen elämään.

On ollut varsin säälittävää havaita, miten sivistyneetkin henkilöt näyttävät uskovan omantunnon olevan jonkinlaisen ilman muuta aina oikein puhuvan elimen. Näin ei ole asian-laita. Omantunnon ääni on riippuvainen siitä tiedosta, mitä sille on annettu. Väärä tieto aiheuttaa, että „hyvällä omallatunnolla" tekee ei ainoastaan sitä, mikä on väärin, vaan suoranaisen rikoksenkin. Siksi pakana omantuntonsa velvoittavana tappaa isänsä tai äitinsä ja syö heidät suuhunsa. Samantapaiseen on valmis Neuvosto-Vanäjän kommunisti, jota lapsesta asti on kasvatettu kommunismin hyväksymin periaattein. Ja samaa periaatteellista linjaa kulkee kaikki luokka- tai puoluetietoisuuteen tähtäävä kasvatus, jossa meilläkin jo ollaan hyvänlaisesti edistyneitä. Ja tämä tietää yhä enemmän joukkoihmisten kasvattamista, sellaisten, joilta ennenpitkää melkein kokonaan häviää kyky eroittaa hyvä pahasta ja oikea väärästä. Mutta juuri tällaisen joukon kasvattaminen on puolueitten valta- ja etupyyteille ehdoton välttämättömyys. Vähät merkitsee puolueille, jos edelläsanottu toiminta on omiansa painamaan kansan siveellisen ryhdin niinkin ales kuin mitä se nyt on esim. Neuvosto-Venäjällä.

Kansan omantunnon oikeana herättäjänä ja vaalijana on maassammekin erikoisemmin kristillinen kirkko, joka kristillisellä tiedolla herättää omantunnon oikeaan toimintaan kasvattaen kansalaisia itsenäisiksi omaperäisiksi persoonallisuuksiksi ja vaikuttaen itsekkyyden valtaa kukistavasti. Puolueitten tärkein voima on itsekkyyden ylläpitämisessä ja itsenäisen persoonallisuuden kukistamisessa. Tästä johtuu, että missä määrin puolueet edustavat luokkapuolueitten itsekkyyttä, samassa määrin niitten on suhtauduttava vihamielisesti tai vieroksuvasti kristillisyyteen. Koko marksilainen joukko on tässä pelottava

„Valittaa täytyy totta," että kuuluisan Hiekkalan kirjeen „alkuperäkyselyyn" pantiin vastaamaan meidän paikkakuntamme mies, vieläpä ainakin oman ilmoituksensa mukaan oikein „todellinen lapualainen." Valitettavaa on se sen takia, että hän, Jalo Toivo, joutui vallan virallisesti unohtamaan asian ydintotuuden, s.o. pääministerin osuuden mainittuun kirjeeseen, ja esittämään eduskunnalle muunnettua totuutta. Emme nim. voi mitenkään uskoa, etteikö hänkin hallituksen jäsenenä olisi kuullut ainakin jonkinlaista kajua asian todellisesta laidasta, koskapa mekin olimme tänne saakka saaneet siitä tiedon jo ennen hänen vastaustaan. Tosin ei tämä „todellinen lapualainen" ole aina ennenkään vetänyt vallan turhan tarkkaa rajaa totuuden ja muunnetun totuuden välille, — todisteet saamme kai jättää mainitsematta — mutta eihän sitä silti mielellään näkisi, että oman paikan mies ihan tuoreeltaan otetaan kiinni — kuinka nyt sanoisimme suunnitellusta unohtamisesta. Meidän mielestämme olisi ihan aiheetonta »todellisen lapualaisen» sotkeutua koko juttuun. Olisihan ollut paljon edullisempaa käyttää sekin aika vaikkapa ilmoituksien keräämiseen Suomenmaalle, sillä tällaista »klohnua» tuskin voi viedä debetiin merkinnällä: »Taas yksi rappu lähempänä presidentin tuolia.»

* * *

Sisäministeri von Born aatelismies, parooni ja Sarvilahden kartanon täysivaltainen isäntä, on viime aikoina usein ja monilla muotoa tehnyt itsensä sangen kuuluisaksi „kansanvallan" ja hallituksen arvovallan pönkitsijänä. Huvittavana esimerkkinä tästä pönkitsemisestä voidaan mainita, että Iivari Koivisto määrättiin asetettavaksi syytteeseen sen takia, että hän erään hyvin muistettavan naulaustalkoon aikana sanoi erään aatelisherran aikovan horjuttaa Etelä-Pohjanmaan miesten asettamaa pyykkiä, mutta professori Voionmaata ei asetettu syytteeseen, vaikka hän hyvin karkealla tavalla halvensi koko hallituksen arvovaltaa.

Kysymys: Missä syy näin erilaiseen ratkaisuun?

Vastaus: Siinä, että Iivari kuuluu niihin kansalaisiin, jotka taistelevat tämän yhteiskuntajärjestyksen säilyttämisen puolesta, kun taas Voionmaa kuuluu yhteiskuntajärjestyksemme perustuksia kaivaviin sosdemoihin, eli, vastustajaimme sanontaa käyttääksemme, Iivari kuuluu laittomuuden kannattajiin, mutta Voionmaa laillisuuden innokkaimpiin esitaistelijoihin! Todistukseksi prof. Voionmaan horjumattomasta laillisuusinnosta leikkaamme hänen allekirjoittamastaan ja sos.dem.-puolueen pari vuotta sitten hyväksymästä „maanluovutusohjelmasta" seuraavan mehukkaan palan: „Sosialidemokratia myöntää, että väkivallan käyttö on erinäisissä tapauksissa, kuten suurissa vallan-

---

varoittaja sekä omantunnon että persoonallisuuden hävittäjänä. Ja vaaleanpunaisemme tekevät tässä suhteessa mielellään seuraa. Tuloksena kaikesta on ollut, että aivan uusi siveellisyys tekee tuloaan maahamme sekä kansan oikeustajunta alkaa muuttua. Tätä vahvistaa vielä sekin, että monet saattavat kristittyinä hyväksyä kansanliikkeen useat otteet, mutta puolueihmisinä ei. Valitettava todistus siitä kaksinaamaisesta elämästä, mihin puolueet ovat onnistuneet viettelemään monia vakavia kansalaisiamme.

Kansanliike sai alkunsa kristillisyyden maaperästä ja on edelleenkin sen värittämä. Elimellisenä seurauksena tästä on, että kansanliike näkee siveellisesti oikeaksi ja velvoittavaksi paljon sellaista, minkä puoluesiveellisyys näkee pelkäksi rikokseksi ja tuomittavaksi, sekä taistelee paljossa sitä vastaan, missä puoluesiveellisyys näkee oikeaa ja hyväksyttävää. Kansanliike tarkastelee tekojaan ja päämääriään aivan toiselta siveelliseltä tasoltakin — korkeammalta — kuin mihin puoluesiveellisyys tällä hetkellä voi nousta.

Tuskinpa mikään puolue tällä hetkellä uskaltaa myöntää kommunistien omalletunnolle oikeutusta, vaikka hekin hartaasti voivat vedota siihen. Älköön ihmeteltäkö, jos kansanliike ei myönnä aina puolueitten tahoilta tehtyihin omantunnon vetoomuksiin minkäänlaista oikeutusta. Puoluejohtajien sekä heidän nöyrien palvelijoittensa on usein syytä jäädä tutkimaan, onko heillä edes oikeaa omaatuntoa sekä selvittää itselleen ne edellytykset, jotka voivat oikean omantunnon aikaansaada. Ettei tätä ole tapahtunut, käy ilmi siitä oikosesta huudosta, mikä on koko ajan käynyt määrätyiltä tahoilta kansanliikettä vastaan. — Ja nämä ovat sitte muka mestareita opettamaan tälle kansalle jotain omastatunnosta ja ohjaamaan sitä kestäville siveellisille perusteille.

kumouksissa, ollut tarpeen sulkujen avaamiseksi kansanvaltaiselle kehitykselle ja että se vastakin saattaa toisinaan olla välttämätön kansanvallan ja työväenluokan saavutusten puolustamiseksi!" Onko kumma, jos ei näin varmaa laillisuusmiestä pienistä ylitsekäymisistä syytteeseen asetetakkaan.

Yllämainitut edesottamukset herättävät hymyilyä. Mutta vallan toisenlaisia mietteitä alkaa herättää se tapa, jolla Vuorimaan ja Eerolaisen etsiskelyä hoidetaan. Jo Lievestuoreen tapaus herätti epämiellyttävän tunteen, ja viimeinen, kai sisäministerin ja Uudenmaan läänin maaherran yhdessä järjestämä ratsia Mommilan kartanoon palauttaa vastustamattomasti mieleen sen ajan, jolloin santarmivalta tässä maassa jylläsi. Sen, santarmilaitoksen, toimitavat alkavat tosiaankin kaikkine ilmenemismuotoineen, salaisine ilmiantoineen, provokatsioineen ja poliisiratsioineen hyvin julkeasti meidän oloihimme pesiytyä. Lienee kai syytä huomauttaa, että Suomen kansalla on ryssän santarmilaitoksesta niin inhottavat muistot, että tuskinpa vain se kovin kauvan kähisemättä alistuu samantapaisiin edesottamuksiin.

Kyllä kannattaakin niin siistin jutun, kuin Mommilan jutunkin järjestäjäin, uutuuttaan hohtavat Valkoisen ruusun komentajamerkit kaulaansa ripustaa. Missähän viipyy Sasun merkki? Väkisellä palaa mieleen mielevä hidalgo Don Quijote Manchalainen ja hänen aseenkantajansa Sancho Pansa. Mikä vahinko, ettei heidän aikanaan Espanjassa jaettu Valkoisia ruusuja!

* * *

Lopuksikin, kun kaikki herra Hiekkalan kirjeen yhteydessä keitetyt valheet alkavat paljastua, lienee lupa kysyä sen huudetun vallankaappauksenkin alkuperää. Hyvät herrat, „kansan valitut" ja „vastuunalaiset valtiolliset piirit," sanokaa suoraan, kuka, missä ja milloin! Nyt eivät enää riitä ylimalkaiset fraasit siitä, että jonkunlaisia solutusyrityksiä on ollut olemassa. Ei, kansa tahtoo todistuksia! Ellei sellaisia vieläkään tule, täytyy jokaisen uskoa, ettei niitä olekaan. Koko homma osoittautuu katalaksi hyökkäykseksi suojeluskuntajärjestöä vastaan. Kun sen tekevät miehet, jotka tuskin koskaan ovat suojeluskuntasarkaa selkäänsä sovittaneet, täytyy meidän aktiivisten suojeluskuntalaisten io suoraan sanoa: „Pitäkää näppinne syrjässä tästä laitoksesta! Politikoikaa, riidelkää ja pelmutkaa omassa pahnassanne niin kuin tahdotte, mutta älkää kajotko suojeluskuntiin! Siis, hyvät herrat, lyökää korttinne pöytään, jos teillä sellaisia on mutta jättäkää suojeluskuntajärjestö rauhaan, sillä se ei ole mikään haaska!

* * *

On huomautettu, ettei meikäläisten kannattaisi tehdä niin suurta numeroa Kyösti Kalliosta kuin on tehty ja uhrata turhanpäälle paperia ja painomustetta hänen tähtensä. Mutta kun eräs suomalainen lauseparsi sanoo, että kun erääseen määrätynlaiseen aineeseen kajoo, niin se hajoo, olemme uskoneet isiemme käytännölliseen viisauteen ja koettaneet jouduttaa juuri sitä hajoamista. Se tapahtuukin nopeassa tahdissa, ja me tahdomme olla sitä hajoittamista tässä kohdin auttamassa.

Mitä muuten tulee Kyösti Kallion ikäisiin ja aikaisiin „valtiomiehiin," mainittakoon kuvaavana profeetallisena ennustuksena erään huomattavan sana, että hän varsin hyvin ymmärtää „poistumisensa ajan poliittisesta elämästä olevan aivan lähellä." Tämä merkitsee vain sitä, että puoluekihot sisimmässään varsin kauhulla käsittävät puolueitten valta-ajan asiallisesti kuuluvan jo menneisyyteen. Kaikki, mitä he tekevät, merkitsee vain heidän sädekehänsä häviämisen vaikuttamista. Ettei sitä häviämistä voida estää, siitä nämät puoluekihot itse ovat varsin selvillä. Onneksi olkoon.

Sasu Punanen on varsin suuttunut erääseen L.L:n kiertokirjeeseen, jonka nojalla koetimme auttaa tämän Päiväkäskyn pääsemiseen työmiestemme luettavaksi. On varsin ikävää sinulle, sumuverhonheittäjä Sasu, että juuri sinun työmiehesi jo varsin suurella innostuksella ja ymmärtämyksellä lukevat tätä Päiväkäskyä. Varsin monet työmiehet, joille ei nykyään liikene varoja Päiväkäskyn tilaamiseen, koettavat siihen tutustua naapuriensa avulla, joille lehti tulee. Työläispiirissä erinomaisen hyvin käsitetään, että Sasun täytyy kirjoittaa siten kuin hän kirjoittaa. Velvoittavathan siihen ne kerrotut 120000 mk., mitkä hän, köyhälistön asianajaja, saa vuosipalkkana työmiesten hiellä ja vaivalla kokoomista varoista suunsoitostaan Sosialidemokraatin palstoilla. Ei se Sasunkaan vatta vain ilmalla pöyheänä pysy. Viisaana miehenä Sasu ymmärtää, että työväestössä ilmenevä epäluuloisuus Sasun väärää evankeliumia kohtaan merkitsee vattan pienemistä Sasun pylleähkön, pehmeähkön ja pyöreähkön kohdalla. Vattansa tähden se Sasukin veisaa. Kyllä se jo työläisten piirissä käsitetään. Sasu, veisaa vain lujaa, joutsenlauluasi se kaikki kuitenkin on.

Liktori.

PENKKIKESKUSTELUA.

— II —

Kyllä nyt tarina käy, hallitusherroista ja puoluepampuista. Kiittäkööt kaikkia hyviä henkiä, ettei heidän tarvitse olla sitä kuulemassa. Mukavaa kuultavaa se ei olisikaan. Ja tämä tarina ei lopu, ennenkuin päästään selville, miten asiat oikein ovat.

Tässä takavuosina oli kerran Sunila pääministerinä. Eduskunnassa alkoi liikkua huhuja, että hra pääministeri koettaa eduskunnan käytävillä saada yksityisiä edustajia tekemään aloitteen, johon hallitus olisi ollut valmis, mutta johon puoluelait eivät antaneet myöten. Tietysti asianomaiselta taholta annettiin päinvastaisia selityksiä. Mutta eduskuntapa ei siihen tyytynyt. Ja niin kävi, että eräs edustaja haasti eduskuntaan todistajia aina kommunisteista edistykseen asti eduskunnassa selittämään pääministeriä vastaan, mitä hra pääministeri oli puhunut erinäisten edustajien kanssa eduskunnan käytävillä. Kommunistit tietysti kielsivät kaiken, mutta puhuttiin myöskin m u n n n e t u s t a t o t u u d e s t a. Tämä asia on unohtunut jo monien mielistä, mutta seuraukset ovat olleet vakavat. Ja ne merkitsevät sitä, ettei n.s. virallisiin tiedonantoihin enään suhtauduta sillä luottamuksella kuin aikaisemmin.

Nyt on taas Sunila pääministerinä. Ja Uusi Suomi tietää kertoa että tämä sama pääministeri on ollut eräs vaikutusvaltaisimpia tekijöitä kuuluisan Hiekkalan paimenkirjeen syntymisessä. Puolustusministeri Lahdensuo on antanut eduskunnassa selityksen, mutta se ei näytä tyydyttävän penkkikeskustelijoita ennenkuin hrä pääministeri itse esittäytyy kansalle ja sanoo „mitä hän on tehnyt tai tekemättä jättänyt." Varsin epäilyttävästi vaikuttaa jokaiseen aikaansa seuraavaan kansalaiseen se, ettei hra pääministeri ole tähän mennessä vastannut mitään koko juttuun. Ei ole siis väärin, jos ajatellaan, että todella hra pääministeri on osallinen siihen, mihin häntä väitetään osallistuneen. Siis tekoon, joka on aiheuttanut aivan väärän huhun syntymisen jostain olemattomasta vallankaappauksen hankkeista. Tämä kaikki on vallan tavattomasti vaikuttanut ulkomailla maatamme vahingoittavasti. Ja onhan ennenkuulumaton häpeä maalle, jos hallituksen päämies edelläsanottua aiheuttaa eikä halua taikka ei voi vastata siitä kansan edessä. Ja kuitenkin on kysymyksenalaisena hallituksen ja erikoisesti sen päämiehen arvovalta. Ei missään tapauksessa sovi hra pääministerin enään vaieta.

No, ministeri Niukkasen juttu on nyt jätetty oikeuskanslerin käsiin. Oikeuskansleri tehköön nyt mitä hänelle kuuluu. Uskotaan, ettei oikeusvaltiossa enään voi oikeuskanslerikaan olla tarttumatta asiaan, mistä rikoksenluontoisena mainitaan julkaistussa kirjassa. Toimenpiteitä odotetaan.

Sisäasiainministeri v. Born on havainnut, että professori Voionmaa on puhunut rikoksellisesti kieltolain pöngittäjien kokouksessa, mutta siitä huolimatta ei V:a vastaan syytettä nosteta. — Tämä on vähän kuin merkillistä. Ei se, ettei v. B. nosta syytettä, sitähän saatettiin odottaa. Eihän prof. V. ole lapualainen. Mutta se tässä kummalllsinta on, että prof. V. saattaa vaieta. Onhan sosialidemokraattinen puolue kokonaisuudessaan ja hra V. erittäin näinä vuosina huutanut sitä laillisuuttaan kaikkeen maailmaan. Tottapahan hra V. sen muistaa. Vaikka ei nyt v. B. ystävää V:a vastaan syytettä nostaisikaan, niin pitäisihän laillisen professori Voionmaan tietää, mitä hänen laillisiin velvollisuuksiinsa kuuluu. Hänenhän laillisena kansalaisena pitäisi, koska lainrikkomus kerran on todettu, pyytää, että hänet laillisena kansalaisena asetettaisiin syytteeseen, koska kerran hänkin havaitaan kuuluvan aivan samaan sakkiin kuin meidän suurpuhujamme Iivari Koivisto, jonka ei ole onnistunut tutkimusten tapahduttua saavuttaa sitä tulosta, joka merkitsisi vapauttamista syytteestä. Kyllä asia on siten, että Iivari tahtoo myöskin vastata teoistaan ja kantaa sen rangaistuksen, mikä laki hänelle määrää. Tässä sitä luultiin, ettei Iivari mitään rikosta ole tehnytkään — mielenosoitustahan piti olla koko Lapuan talon naulaamisen. Niinhän se maaherra Martonenkin sen selitti kait. Mutta koska kerran oikeuskansleri havaitsi, että Iivari oli tehnyt rikoksen, niin ei ole mitään keinoa saada Iivaria jäämään pois oikeustuvasta, ei sittenkään, vaikka sisäasiainministeri v:Born koettaisi Iivaria estää. Kyllä se mies tunnetaan. Hän vastaa, mitä puhuu, ei myös yritäkään välttää lain tuomiota. On sitä miehillä eroa. Lapualaiset ovatkin erittäin. Ja varsinkin se meidän Iivari. Hänestä riittää ainesta moneksi mieheksi. Mutta mitä sitten Voionmaasta on, se on taas aivan eri asia. Kyllä sillä Iivarilla on laillisuutta Voionmaankin varalle.

Hiekkala, ent. Suomenmaan päätoimittaja ja maalaisliiton puoluesihteeri istuu nyt H.S:n toimittajana. Heikossapa se maalaisliittolaisuus hänessä istui. Nyt jo veisaa puolipunaisen edistyksen pillien mukaan. H.S:lla on paljon rahaa ja rahan edestä se Hiekkalan Lassi nytkin veisaa. Ennen maksoi maalaisliitto hyvin ja sitä samaa harjoittaa myös edistys. Rahahan se on, joka maailmassa jyllää. Aatteethan ovat puolueissa vain rahan panttina. Ja Hiekkalakin ylönantoi maalaisliiton, joka ei enään hänelle tarpeeksi maksanut. Edistys maksaa nyt hänelle ja Lassille kelpaa raha, kuten kaikille, jotka aatteitaan rahan voimalla pitkätukkaisille tarjoavat.

Sasullekin tahdottaisiin antaa tilaisuus kerran asialliseen vastaukseen. Maakunnassa nim. kiertää huhu, että Sasu olisi pyrkinyt tässä hiljattain Uuteen Suomeen pakinoitsijaksi. Tietysti hyvää palkkaa vastaan. Mutta Uusi Suomi ei voinut taikka ei halunnut maksaa Sasulle niin hirveätä palkkaa, minkä hän Sosialidemokraatissa saa, vähempään ei Sasu tyytynytkään. Jos kaupat olisivat syntyneet, silloin Sasu Punanen olisi käden käänteessä muuttunut valkoseksi ja veisannut niitten fiulujen mukaan kuin Uusi Suomi haluaa. — Siis hänkin vain rahan voimalla. Miten asia on tällä kertaa vielä korkeasti punainen S a s u?

T u u m i s k e l i j a.

Nykyistä menoa ei saa jatkua.

Lapuan Liikkeen johdon vakava sana Suomen Yleisradion hallitukselle.

Lapuan Liikkeen keskusjohto on kokouksessaan Helsingissä tammikuun 28 päivänä lähettänyt Suomen Yleisradio Oy:n hallitukselle seuraavan kirjelmän:

Suomen Yleisradio Oy:n Hallitus, Helsinki.

Sen johdosta, että lehdistä olemme nähneet, että sosialidemokraattinen puolue, Suomen Ammatillinen Keskusliitto ja Työväen Sivistysliitto ovat alkaneet yleisradiossa pitää n.s. työväen sivistysluentoja, pyydämme Suomen Yleisradio Oy:n Hallitusta kiinnittämään vakavaa huomiota edellämainittuihin luentoihin, sillä Lapuan Liike ei aijo sallia julkista kiihoitusta marksilaisten teoriain hyväksi.

Lapuan Liikkeen puolesta:

Vihtori Kosola.

K. M. Wallenius.

::::::::::::

Suomen Yleisradio tukkinut rintamamiesten suut?

Suurta katkeruutta on kaikissa isänmaallisissa piireissä herättävä Suomen Yleisradion johdon toimenpide, jolla puhtaasti isänmaallisia tarkoitusperiä ajava, vapaussotamme muistoja vaaliva, sen uhrien hätään joutuneitten omaisia auttava vapaussoturiemme järjestö yleisradiosta kiellettiin esiintymästä suurelle yleisölle.

Ei kukaan ajatteleva ihminen ole vakuuttautuva yleisradion johdon kiellon perusteitten oikeudesta, että nyt pyydetty esitys olisi ollut poliittisluontoista koska yleisradion ohjelmalautakunta ei mihinkään senlaatuiseen kohtaan hallussaan olleessa käsikirjoituksessa ole edes vedonnut. Ei myöskään yleisradiota voida kiittää hyvästä tahdosta vielä vähemmin ymmärtämyksestä Rintamamiesten liiton ajamaan asiaan nähden, mikä päinvastaisessa tapauksessa olisi merkinnyt sitä, että yleisradion johto, ottamalla huomioon liiton isänmaallisen tarkoitusperän olisi suoranaisesti vaikkapa määrännyt, mitä liitto progandaviikolla saa yleisradiossa esittää.

Tämä jälkimäinenkin vaihtoehto oli yleisradion johdon hallussa. Ja kun sitäkään ei ole käytetty, on luonnollisesti vedettävä se johtopäätös, ettei Suomen yleisradion johto katso olevan asiaan kuuluvaa eikä tarpeellista vapaussoturiemme esiintymisen missään muodossa yleisradion välityksellä.

Näin pitkällekö taas on tultu? Ei ole vielä varsin kauan siitä, kun Suomen Yleisradio — silloinkin oli sen johdossa valtioneuvoston määräämät lisäjäsenet välitti ei ainoastaan isänmaallisen kansanliikkeen suuret tilaisuudet eduskunnan istunnossa, vaan vieläpä L.L:n valtuuskunnan julistuksen itsensä Vihtori Kosolan lukemana. Tietysti nämätkin olisivat kaikki nyt ennakolta kielletyt.

Suomen Yleisradion johdon teko käsitetään vapaussoturiemme keskuudessa ei ainoastaan ennenkuulumattomana isänmaan alttarille kaikkensa uhranneitten miesten suun tukkimisena, vaan suoranaisena vereslihalle lyötynä kirvelevänä ruoskaniskuna. Se käsitetään teoksi, jolla suoranaisesti tahdotaan tehdä mahdottomaksi, puolueisiin ja kansalaisryhmiin katsomatta, senlaatuisen isänmaallisen mielen ja yhteyden rakentamisen kansamme keskuudessa, mitä vain vapaussoturimme voivat aikaansaada. Käsitetään yleisradiollemme verraten samantekeväksi se herätystyö, joka valmistaisi sijaansa sidotuille tai muuten ainaista kipua ruumiissaan kantamille invaliideille ja heidän aliravituille perheilleen edes vähänkin siedettävämmät olot orjuudesta vapauttamansa kansan keskuudessa. Ja kun muistetaan miten auliisti joku Väinö Tanner ja hänen punaiset heimolaisensa saavat saman Yleisradion välityksellä — nähtävästi ilman ennakkosensuuria — tarjota Suomen kansalle marksilaisten periaatteilla höystettyjä esityksiään, on luonnollista, että Yleisradio Rintamamiesten Liitolle antama kielto voidaan isänmaallisissa piireissä käsittää vain kumarrukseksi vasemmalle — samalle punaisen hämärän maalle.

Jos Yleisradion johto uskoo kiellollaan aiheuttaneensa Rintamamiesten Liiton pyrkimyksille esteitä se erehtyy. Tämä kielto on vain antava uutta intoa ja pontta isänmaalliselle työlle siihen asti, että vapaa, puoluetempuista puhdas isänmaallisuus pääsee sille kuuluvaan vapauteen ja arvoon valtiovallan turvissa toimivassa Yleisradiossammekin.

Rintamamiesten suita ei tukita. On varsin hyödyllistä Suomen Yleisradion johdonkin tämä totuus ajoissa uskoa.

SUOLAVETTÄ

S. Sosialidemokraatti kieltää omiaan! Yrittää kieltää heidän ylhäisyytensä sakilaiset, vaikka tiettävästi kaikki sakilaiset ovat sosialisteja, mikäli he yleensä puolueihmisiä ovatkaan. Tätä ei tarvitse sen paremmin todistella. Riittää, kun toteaa, että sosialistien rankaisuretkikunnat 1917 ja 1918 olivat kokoonpantuja eri suurkaupunkiemme sakilaisista. Sosialistien silloinen johto siis asetti sakilaiset korkeampaan kastiin, kuin tavalliset punakaartilaiset, koska näiden ei tarvinnut taistella ja panna henkeään alttiiksi tavallisten rivimiesten tavoin, vaan saivat toimittaa ryöstöt ja aseettomien vankien, sekä vanhusten ja vieläpä naistenkin murhat, joita silloiset n.k. sosialidemokraattiset johtomiehet katselivat suopein silmin. Ei ainakaan yhdenkään „kansanvaltuutetun“ ääni noussut tuota petomaisuutta vastustamaan.

Nyt nuo n.k. sosialidemokraatit rinnastavat muiluttajia sakilaisiin. Tammikuun 24 päivän S. S:ssa joku kynänkäyttäjä koettaa todistella, että muiluttajat ovt yhtä raukkamaisia kuin sakilaiset. Miten sakilaiset nyt ovat Moskovan miesten mielestä raukkamaisia, kun ne kerran aikanaan muodostivat „sosialidemokraattien“ suosituimmat joukot, yhdessä Kakolan asukkaiden kanssa.

Ojensimme k.o. S. S:n eräälle kovakätiselle muiluttajalle. Hän hymähti luettuaan ja sanoi tulleensa sellaiseen kokemukseen, että muilutetuista ja vannastetuista olivat suurimpia raukkoja sellaiset, jotka ennen körökyytiä olivat suurimpia suunsoittajia ja eduskunnassa ahkerimpia välihuutelijoita. Oikein naurattaa ajatellessakin. Ei ollut niinkään harvinaista, että „tovereista“ yht'äkkiä levisi niin huono toverihenki, ettei ollut muuta keinoa, kuin potkaista autosta kankaalle, kesken muilutuksen. Kuvalehdissä saattoi nähdä samojen heppujen kuvia frakissa ja silkkipytyssä.

Muistimme erään mahtipontisen muilutetun selitykset jälkeenpäin, kuinka omasta mielestään suurenmoisen vaikutuksen hän oli tehnyt muiluttajiin ja kun tämän muistimme, kysyimme asiaa mieheltä, jonka arvelimme jutun yksityiskohtiaan myöten tuntevan. Kysyimme: Minkälaisen poliittisen esitelmän se - - - -n kaupungin isolokki teille siellä vannastusreisulla piti, kun se siitä jälkeenpäin niin leveili?

Mies kysyi silmät pystyssä, että mikä se sellainen isolokki on, johon me vastasimme, katso Tietosanakirjasta lokkien kohdalta!

Saimme vastauksen; „en minä välitä kuule Juppe tietosanakirjoista, mutta sen minä sulle sanon, ettei meidän kärryillämme tuomaskuonapusseilla puhevuoroja ollut. Ei siellä mitään esitelmiä ruvettu kuuntelemaan. Kuonapussi puhui vain silloin kun siltä kysyttiin.“

* * *

Nyt se on sitten saatu aikaan sekin hyökkäys- vai hyökkäämättömyyssopimusko se oli. Merkkitapaus historiassamme! Riemuitse Suomen kansa! Mene ja polta kokkoja sen kunniaksi! Ryssä ei enää hyökkää meidän kimppuumme! Ei enää vaaraa idästä! Siitä turvaa meidät paperilappu, jonka ovat allekirjoittaneet Maiski ja Yrjö-Koskinen.

Sinä epäilevä suomalainen. Sinä, joka et yrmeydessäsi käsitä, mikä onni nyt on kohdannut tätä Suomen Swentortzetski-kuntaa, muistelet vain niitä kymmeniä rauhansopimuksia, jotka joskus ristiäkin suutelemalla vahvistettiin ryssän kanssa ja kannat mustaa mieltä ja väität etteivät nekään ole pitäneet. Koeta käsittää, että silloin oli vallassa tuo kaiken pahuuden juuri, porvaristo. Nyt on Venäjällä vallassa neuvostot. Tämä takaa meille turvan. Halleluja!

* * *

Juppe on pyydetty lähettämään Vuorimaan Artturille ja Eerolaisen Kosti Paavolle terveisiä. Kuka olisi uskonut, että Te rupeatte sillä tavoin horjuttamaan eduskunnan „luottamusta“ nauttivan hallituksen arvovaltaa ja samalla tarjoatte Suomen kansalle ja ennen kaikkea muiluttajatovereillenne niin rajattoman hauskoja hetkiä, kuin mitä nyt on tapahtunut. Ihan joka päivä täällä odotetaan, että kukahan nyt ensiksi pidätetään Vuorimaana ja kenenkä luo Bruno lähettää poliisikomennuskunnan ensi yönä. Terveisiä vaan ja reippaat voinnit!

* * *

Ilkka ei tahdo voida pitää sosialistirakkauttaan näkymättömissä, vaikka tuntuu siltä, että sitä on jonkunverran sentään viimeaikoina koetettu. N:ssa 20 pääkirjoituksen paikalla, jonka otsikkona on „Nimismies toteaa . . . .“ surkutellaan sitä voittojen niittämistä, jota lapualaisuus muka tekee Etelä-Suomessa työväen talojen naulaustalkoilla. Sanotaanpa oikein farisealaiseen tyyliin, etteivät viranomaiset jaksa säilyttää kunniallista järjestystä tässä maassa, jota vielä joku aika takaperin pidettiin länsimaisena oikeusvaltiona. Kuinka pitkää aikaa taaksepäin Ilkka tarkoittaa? Pidettiinkö tätä maata sentakia oikeusvaltiona, että eräs Vaasan läänin maaherra puheissaan aina pärmänttäsi oikeusvaltiosta, kun muunkaanlaista puhetta ei ollut tullut tehdyksi? Tai ehkä sentähden, että täällä rankaisematta kommunistit ja yhtä suurella mielihalulla n.k. sosialidemokraatit, saivat haukkua suojeluskuntalaisia lahtareiksi, jota sanaa ei ainakaan meidän maakunnassamme tällä hetkellä kuule, ei vahingossakaan. Sekö kuului oikeusvaltion tunnuksiin, että eduskunnassa vuodesta toiseen pekkaloitiin ja rötkötettiin? Jos Ilkka näitä tarkoittaa, niin kyllä sitten ollaan kaukana toisistamme. Ei ole mielestämme mitään syytä ruveta taittamaan peistä sosialistien puolesta lapualaisuutta vastaan niin kauan, kun hallituksen taholta esitetään sellaista kommunistirakkautta, et-

Rintamamies-viikon juhlamerkki.

Vapaussodan miehet tarvitsevat kansan myötätunnon.

Helmikuun ensimmäinen viikko on vapaussodan rintamamiehille omistettu. Tällä viikolla meillä jokaisella ou syytä palauttaa mieleemme aika 14 vuotta takaperin ja muistella minkä kuilun partaalla maamme silloin seisoi. Tällä viikolla on syytä palauttaa myöskin mieliin, millä tavalla tämän maan isänmaataan rakastava kansa nousi maan vapautta puoltamaan, lähtien aluksi ilman aseita taisteluun.

Se osa maatamme, joka silloin huokaili vihollisemme ikeen alaisena, käänsi katseensa valkoiseen Suomeen, odottaen ja toivoen pelastusta. Pelastus tuli ja sen mukana vapaus. Mutta eivät tulleet takaisin kaikki ne miehet, jotka olivat olleet taisteluissa vapauden puolesta. Liian moni oli kaatunut, uhraten henkensä isänmaan puolesta.

Tällä kertaa näiden miesten lesket ja orvot kärsivät hätää ja puutetta. Tällä kertaa moni taisteluissa haavoittunut soturi elää yksin rampana. Tällä kertaa moni uskollisesti taistellut mies elää työn ja leivän puutteessa. Tällä kertaa kansakunta ei kokonaisuutena anna vapaussodalle sitä arvoa, jonka se ansaitsisi.

Rintamamiesviikolla voi jokainen osoittaa kiitollisuuttaan vapaussodan taisteluissa olleille rintamamiehille ostamalla ylläkuvatun viikon juhlamerkin. Merkki maksaa 2 markkaa. Näillä 2 markkasilla kootaan rahasto, millä huolletaan vapaussodan muistoa ja lievennetään hätää vapaussodan miesten ja heidän perheittensä keskuudessa.

Kansalainen! Sinä olet vapaussodan miehille velkaa. Osoituksena siitä, että tunnustat vapaussodan merkityksen, kanna helmikuun ensimmäisellä viikolla rinnassasi viikon juhlamerkkiä!

Työnantajille.

Tänä rintamamiesten herätysviikolla on velvollisuutemme vedota velvollisuutensa tun-

---

tei edes pyritä estämään kommunistien omistamien työväentalojen valhekaupoilla siirtämistä n.k. sosialidemokraateille. Mitä sitten ovat sosialidemokraatit? Eikö heidän koko toimintansa päämäärä ole sama kuin kommunistien? Oppi-isät ovat samat. Jos Ilkan toimittajat tuntevat myötätuntoa sosialisteja kohtaan, ei lehden lukijakunta tee sitä missään nimessä. Ei milloinkaan. Kyllä meikäläinen talonpoika tuntee ja tunnustaa työmiehen, mutta ei tunnusta sosialistia. Täällä tunnetaan sosialistit liian hyvin. Täällä tiedetään, että se oli juuri ja yksinomaan sosialistien syy, että meidän makunnassamme jouduttiin uhraamaan niin runsaasti sankarihaudoille, kuin mitä uhrattiin. Näiden sankarien muistoa kunnioittaa Ilkan toimittaja kauniisti kirjoissaan, runoissaan ja puheissaan, mutta kyllä sitä muistoa muullakin lailla kunnioitetaan. Esim. siten, että pannaan kova kovaa vastaan sille sosialismille, jonka turvissa kommunismi meillä tälläkin hetkellä versoo. Kyllä sosialistit itse osaavat marista ja ruikuttaa puolestaan. Älä Sinä Ilkka viitsi sitä tehdä. Tuntuu uskottavammaltakin, kun joskus taas saat sellaisen isänmaallisuuden puuskan.

* * *

Edellä mainitussa Ilkan kirjoituksessa epäillään noita Etelä-Suomalaisten naulaustalkoita jonkinlaisiksi kenraaliharjoituksiksi suurempaa tavoitetta varten. Vieläkö ne kummittelee ne vallankaappaushuhut? Älkää hyvät ihmiset puhuko niistä enää, ettei eduskunta ja hallitus säikähtäisi toista kertaa. Juppe ei ole lakimies, mutta kun ei eduskuntaa saa loukata eikä halventaa, niin eikö siellä laissa missään paikassa sanota, ettei niitä saa p-ksi peloitellakaan.

Juppe.

teviin työnantajiin työttömyydestä kärsivien rintamamiestoveriemme hyväksi. Joskin mieliala laajemmissakin työnantajapiireissä viimeisten kahden vuoden aikana on muuttunut edullisemmaksi vapaussotaan osallistuneita kohtaan, on toisaalta kireä taloudellinen aika kiristänyt laajoja rintamamiespiirejäkin yhä huutavampaan puutteeseen. Myönnettäköön, että sosialistis-kommunistinen työmaaterrori on ollut esteenä monelle rintamamiehelle erikoisammattitaidon saavuttamisessa joillakin aloilla mutta rohkenemme uskoa, että vaatimattomillakin tuloilla ovat työttömät asetoverimme valmiina valmistautumaan uusillekin ammattialoille, jos heille siihen tilaisuus suodaan. Työnantajat, alkava viikko ei ole herätysviikko ainoastaan rintamamiehille, vaan kaikille niille, jotka rauhassa ovat saaneet nauttia vapaussodan saavutuksista. Pula-aika on epätoivon aikaa niille aseveljille, jotka ovat saaneet kärsiä ja edelleen puutteessa kuihtuvat punaisen painostuksen alla ja työnantajien epäsuosiossa. Voi sattua, että työhakemuksissa käytetään nimeämme ehkä väärin, emmekä näin ollen epätäydellisiä hakemuksia puolla, mutta edellytämme kuitenkin, että rintamamiehet kuuluvat omaan järjestöönsä, josta käsin myöskin hakemuksia voidaan tarkistaa, ja sellaisessa tapauksessa on Teidän arv. työnantajien toimittava rintamiesviikon tarkoituksien mukaisesti.

Rintamamiesten juhlaviikolla.

Mitä olivat jääkärit v. 1918? He olivat kaikkien isänmaallisten Suomen kansalaisten rakastamia, kunnioittamia ja ihailemia miehiä, jotka epäitsekkäästi asettivat henkilöllisen yksilönsä yhden kortin varaan, antoivat ja tahtoivat antaa kaikkensa yhteisen isänmaamme ja kansamme hyväksi. He olivat miehiä, jotka näyttivät sankarimieltä sellaista, josta vain harvan valtakunnan historia tietää kertoa.

Mitä ovat rintamamiehet? He ovat edellämainittuja jääkäreitä ja heidän lisäkseen tulleita kansasta nousseita, Suomen armeijan v. 1918 sankareita. He olivat kaikki miehiä, joilla oli vain yksi ja sama ajatus: kaikki isänmaan hyväksi ilman etupyyteitä, ilman palkan toivoa. He olivat itsenäiselle Suomelle välttämättömyys. He loivat itsenäisen Suomen valtakunnan, jommoista ei ole ollut kuin ehkä historian hämäryydessä. Kun kansalla on ollut tuommoisia miehiä, on varmaan heidän eloon jääneet toverinsa saaneet muilta osakseen ruusuisen yrttitarhan elämänsä ehtooksi. Varmaan kansalaiset ovat haavojaan parantelemaan joutuneitten rintamiesten elämän luoneet suloista suloisemmaksi. Varmaan heistä on huolehdittu kuin äiti huolehtii pienokaisestaan, kuin sulho morsiamestaan?

Vastaa Sinä valkoinen mies ja valkoinen nainen, pane käsi sydämellesi ja tee tunnustus: olenko tehnyt tehtäväni säilyttääkseni rintamiesten työn saavutukset?

Silloin kun olivat kovat päivät ja osa meistä nousi kellareista, raunioiden alta ja palavien talojen keskeltä, kuka silloin näki kuivan silmän, kun pelastajat otettiin avosylin vastaan, sydän kiitollisuuden tunteista pakahtumaisillaan. Missä nyt on kiitollisuus — missä nyt on kunnioitus, johon pelastajamme ovat oikeutettuja? Ovatko nuo pelastajat saaneet mitään etuja, ovatko he saaneet osakseen edes tavallisen kansalaisen oikeudet?

Sen mitä yhteiskunta on antanut ruumiillisesti ja sielullisesti työkyvyttömiksi joutuneille rintamamiehille, on ainoastaan murto-osa siitä, mitä yhteiskunta on antanut muodossa tai toisessa niille „kansalaisille“ jotka mielessään hautovat valtakuntamme ja kansamme kansallisen olemassaolon tuhoa.

Ne, joille rintamamiehet jättivät työnsä tulokset hoidettavaksi, eivät heitä enää tunnusta täysiveroisekseen — heidän, rintamamiesten, seura on vaarallista, heitä on kartettava, erittäinkin niiden, jotka ovat virallisesti asettuneet rintamamiesten työtä jatkamaan. Rintamamieheltä kielletään työoikeus „kultaisen vasikan“ ympärillä tanssittaessa. Kaikki se suuri, mitä he ovat luoneet, on unhoitettu.

Miespolven kuluttua rintamamiehet katoavat — mutta heidän työnsä ei katoa. Se elää uudessa nousevassa polvessa.

Kansallisen isänmaa-ajatuksen käsittävien kansalaisten tulee huutaa siksi kauan ja siksi äänekkäästi — ettei rintamamiesten henki Suomenniemellä sammu. Huutoa on kuultava — nukkuvat on herätettävä.

Raf. Haarla.

Lapuan nuijalle.

Sanat: Vilho Koljonen.

Marssin tapaan. Sävelt. Akseli Mannelin.

Is-ke nui-ja! Säihky säi-lä, Is-ke ees-tä i-sän-maan,

I-dän inhan lu-jaan ukseen Lu-ja sal-pa tar-vi-taan.

Basso: Is-ke nui-ja! Säih-ky säi-lä.

2.

Iske nuija! Säälimättä
murskaa saasta, irvokkuus!
Usko: Iskujesi alta
versoo kasvu kaunis, uus.

3.

Iske nuija! Nyrkki nouse!
Jänner jänteväksi käy!
Ett' on valmis vastaanotto
vihamies kun ennättäy.

4.

Iske nuija! Säihky säilä!
Lujat lyönnit, Suomen mies!
Muista kuinka myöskin muinoin
suomalainen lyödä ties!

5.

Iske nuija! Säihky säilä!
Lujaks idän salpa tee!
Että ennen ryssä sortuu
kuin on uksen aukaisee.

6.

Iske nuija! Säihky säilä!
Valmista ei vielä työ.
Siksi nuija nouse, iske!
Säilä säihky, leikkaa, lyö!

Luotettavat Lapualaiset

hankkikaa lehdellemme tilauksia seuraavalla tilauslistalla ja lähettäkää se Lapuan Päiväkäskyn toimistoon Lapualle.

Tilaajan nimi	Tarkka postiosoite	Tilaajan nimi	Tarkka postiosoite

Lapua 1932, Lapuan Kirjapaino